

"Ογδοον κι' είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
έθρευμεν" στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

"Έτος χλια δάδεκα κι' ἑνηκάστ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνδρίθων θάδουντο στό στόμα.

Εἰκοστὴ Δεκεμβρίου κι' ἐνάτη,
φεβρὸν τῇς Τουρκικὲς τὸ γεινάτι.

Χίλια διακόσαι τριάντα κι' ἐνάτη
ὅλοι στὸ πάδι, καινούρια χρονιά.

Νέος Χρόνος, νέος τόνος.

Καινούριος Χρόνος προχωρεῖ
κι' ἄλλος παλιὸς ἔξιστορει
σὲ τοιτὸν μεγαλεῖα.

Καὶ μάρμαρα Πεντελικὰ
γίνονται μνήματα λευκὰ
καὶ Νίκης Μαυσωλεῖα.

Κι' ὁ νέος ἀς χαιρετηθῇ,
βαστᾶ γὰρ δῶρα του σπαθί,
τουφέκι καὶ κανόνι.

Δὲν φέρνει δένδρα παιχνιδῶν,
μά φέρνει κάτι, ποὺ παιχνῶν
κεφάλια στεφανόνει.

Στρατεὶ καὶ Στόλε, πούγινες τοῦ γένους ή λατρεία,
εἴλα τραγούδια λιγερά
πῶς μὲ τῆς Νίκης τὰ φτερά
επέταξε τὸ Δώδεκα κι' ἥλθε τὸ Δεκατρία.

'Αρχιμηνγάδα κι' ἀρχιχρονγάδα
'ψηλή μου δενδρολεθανγάδα.

'Απ' ἔδω κι' ἔκει κερνῶ,
λόφους καὶ δουνά περνῶ
καὶ μάζη πλάστι ματωμένη.

Καινούριος Χρόνος δρεστατι, καινούριος Χρόνος φθάνει,
κι' ὁ Φασούλης τὸν χαιρετᾷ;
κι' ὁ Φασούλης τὸν ἔρωτᾶ
ἀν ἀπ' ἔκει ποὺ πέραστ' πῆγε καὶ στὸ Μπίζανι.

Δός μου, φώναζαν, κι' ἔμενα
με τὰ χέρια σπηκωμένα
τόσοι περαδιψασμένοι.

Κι' ὁ Χρόνος ἀσταμάτησε καὶ λέσι τέτοια λόγγα:
εὐρῆκ' ἀνέλπιστας χαράτι,
καὶ καὶ μεγάλαις συμφοραῖς
τὸν Τουρκαλᾶ τὸν μπόγια.

Μά τι δίψα περισσή...
πιῆτε Λευθεριάς κρασί¹
νὰ μεθύσετε μάστο.

'Απ' δους κι' ἐν ἐπέραστα
πολέμων πανηγύρι,
καὶ λευθεριάς ἐπέραστα
κι' δλόχρυσο ποτῆρι.

Πιάτε πιάτε τὸν ύγεια
κάθε δούλου καὶ Ρεγιά,
ποὺ τὸν ὅλεπάτε σκυρτό.

Τι Στρατεύματα, τι Στόλοι,
τι λεόντων δρυγηδοί
κι' Εγκελάδων μηκιθωμοί.

Πέρασε καὶ ἀπὸ τὴν Πόλιν,
καὶ εἰδὼ καὶ τὸν Μωχαμέτην
νέχγη δυνατὸ σεκλέτη.

"Μπρίζε" στῆς Ηώνης τὰ Ντιβάνια
δὲν ἔκπιγανε λιθάνια
ἄλυσσοδετοι Ραγιαδές.

Καὶ δὲν ἔκανε κανεὶς
πρὸ τῆς φέσας τῆς κλεινῆς;
σάν καὶ πρῶτα τημενάδες.

Οἱ Νεότουρκοι μπροστά της
ἔσουφρόναντα τὰ φρύδια,
καὶ εἰδὼ τὰ Συντάγματά της
πεταμένα στὰ σκουπίδια.

Εἶδε τὸν Κιακήλη μὲ σκούφια
καὶ μὲ πόρινη μετάξ,
εἶδε τέρματά της κούφια
νά μὴν πάξουνε φωτιά.

Ηοῦ Συντάγματα μεγάλα;
ποὺ Βουλαζές της; ποὺ καὶ τάλλα
τοῦ καιροῦ της τοῦ χρυσοῦ;

"Ολαζήγκαν καλοκάλημά,
καὶ λυπήθηκα σ' ἀλήγεια
τὴν καψίμην τὴν φεσοῦ.

"Γέλασσα μὲ τοὺς τρανούς,
ποὺ τὸ πρῶτο Κελιφάτο
τέρριξαν κομμάτια κάτω.

Κι' ἔκουσσα καὶ "Θωμανούς
νά φωνάζουν: έρσε μέσα
στοῦ Σερκέτ Πατσά τὴν φέσα.

Καὶ Χανούμ μὲ τὰ γιγαντάκια
ἔβγαζεν τὰ πασούσια
καὶ κτυποῦσαν τοὺς σωτήρας.

Πούφροναν σὲ τέτοιο χάλι
τὰ ροδοπλασμένα καλλή
τῆς Τουρκαδές τῆς κακομηράς.

Εἶδος τοὺς Κεφίμ Αγάδες
τρομακμένους καὶ φυγάδες
μὲ κεχριμπαρένα μούρη.

Πάν ή δόξαις, πάν ή ή νίκαις,
καὶ έδιεπα τῆς χαμαλίκαις
νά τὸ κόβουνε κουμπόρι.

"Εκλαψαν πολλοῖ καὶ πάλι
κάθε Τουρκαλᾶς χαμάλη,
κάθε μπέστικ καὶ Σγαρίλα.

"Πέρασ' ἀπὸ τὰ Βαλκάνια,
καὶ ἔκαναν καὶ ἦγε μετάνοια
στῆς Αντολῆς τὸν θλῷο.

Φῶς ἐθάμβωνε τὸ μάτι,
φῶς καὶ μέσα σὲ Παλάτι,
φῶς καὶ μέστικ σὲ καλύβι.

Κι' ἔπλεσε σὲ φῶς ή πλάσις
τὰς ξηρὰς καὶ τῆς θαλάσσης,
ὅποι τάσσους πάνους κρύει.

Εἶδα φῶς χρυσῶν ἐπίδων,
εἶδα καὶ τῶν Γαυνανάγδων
τὴν γενεὰ νά θασιλεύῃ.

Ποδγκνε καπύμ μεγάλο,
καὶ δὲν ήσαν τίποτ' ἄλιο,
παρὰ τῆς Φραγκικῆς ή χλεύη.

Καὶ χωρὶς παρέξισμὸν
εἶδα πατριωτισμὸν
Γαυνανάγδων ἀχραιφνῆ.

Ποδπερναν γιὰ κάλπας φόρα
καὶ γιὰ δάρμας ένος τώρα
π' ηγαιναν εἰς τὸ Δαφνί.

Πάρη ἔκεινα τὰ παλρά,
τάφιλότιμα βολάζ,
τάφιλότιμα σαντούρια.

Τώρα πλάσις μὲ σιμόνει
μὲ τουφέκι, μὲ κανόνι,
ποὺ μοῦ φαίνεται καινούρια.

B'

Περνῶ καὶ ἔδω, περνῶ καὶ ἔκειτ,
κυττάρω δράκα Κρητική
καὶ εὔζωνου φουστανέλα.

Πατρίδος φρόνημα θερμὸν
καὶ κόσμος ἔξαλλος ὅρμον
μές στῆς φωτιστὲς τὴν τρέλλα.

Ξυπνούσανε καμπαναριά δυστυχισμένους δούλους,
καὶ τραγουδούσα λιγερός
μέσα στῆς φλόγες τοῦ πυρός
παιδιά, ποὺ μόλις ἔβγαλαν τοὺς πρώτους των ιούλους.

Σάν ζαφνισμένος σταμάτω
μές στην δον τῆς πάλης,
παντοῦ σὲ πατέματα πατέμ
παλληκαρές μεγάλης.

Στέφανα μὲ κοπετούς,
τέτοιους τάφους σὸν καὶ αὐτούς
δὲν ἐπρόμενα νά' έρω.

Παντοῦ μνήματα σπάρμενα
δίχως δνομα κανένα,
δίχως ξύλινο σταυρό.

Κι' εἶδε μὲ χρυσας ἐπίδες
καὶ μὲ πανοπλίαν Αρη
μέσα σ' διτλων πυραμίδες,
καὶ τοῦ Θρόνου τὸ θλαστάρι.

Καὶ τουφέκια καὶ κανόνια
τοὺς φωνάζανε: σπολλάτη,

**Νέα θώρα φετεινά,
πού γκρεμέζουνε Βουνά.**

νὰ μᾶς ζήσῃς χίλια χρόνια,
δοξασμένε Στρατηλάτη.

ἀλλὰ σὲν ἀγγελοῖς χαρᾶς
ἀπλόνουν τῇ φτερούγαις τῶν μὲς στὰ Νοσοκομεῖα.

Κι'ένας Κάλερ φωνάζει στὸν Διάδοχον Οὐρρά,
κι' ἄγνονάκι λιγερά
κελαιδοῦν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ λιστέφανον ἀγῶνα,
μᾶς κι' ἔγώ χειροκροτῶ
καὶ περίεργος ρωτῶ:
δὲν μοῦ λέτε πού' θρυθήσατο ἀπόνονάκια τὸν χειμῶνα;

Τὶ Νοσοκόμαις λατρευταῖς!..

ἄγγελου καλοσύνη...

Θαρρῶ πόδες πρέπει καὶ γι' αὔτας

ἡ δικρνή κι' ἡ μυρσίνη.

"Στὸν Διάδοχο φίλαζε
καὶ φωναῖς οὐρανομάζεις,
εἰδα καὶ τὸν Βασιλῆα
Ρήγα τῆς Θεσσαλονίκης.

Ανδρίας κι' αὐτοῦ θυμισῶν ἀστείευτη πηγή...
καπνοβολούσεις βράχοι,
νεκρὰ φιλοῦν τὰ σπλάγχνα πατέρες Στρατηγοί
καὶ ρίχνονται στὴ μάχη.

Εἶδα μπρός του νὰ περνοῦν
Τουρκαλάδες τσελεπήδες,
εἴδα νὰ τὸν προσκυνοῦν
καὶ Ραβδίνοι καὶ Μουφτήδες.

Δοξάζω τὸν ἀγῶνα σας, τὸν ἀληθῶς Τιτάνειον,
βλέπω καὶ τὰ Χιωτάκια
μὲ κόμπον ἀρεμάπιον
νὰ στρίθουν τὰ μουστάκια.

Καὶ γελά σ' αὐτοὺς Ἐκείνος...
Ισοπολιτίας κρήνας
ξεφύρνει μυροβόλος.

Ἄρματώθηκαν καὶ τοῦτα
γιὰ τὸν Τούρκο τὸν ίνφάρε
καὶ τοῦ ικόφωνε τὸν βῆχα.

Καὶ τὸν δέρπει πᾶς πολίτης
κι' ἄγνοδες Ισερχαλίτης,
δέν δὲν ὑπέρχει δόλος.

Παιίζεται βιολάτης πογοῦτα,
φέρετε μας γλυκά νὰ φάμε,
λεμονάκι καὶ μαστίχα.

"Άκου κόσμου παρακλήσεις,
πόνου βάλσαμο σταλόζει
ἐστεμμένη καλοσύνη.

Οχονοῦς γλυκά καὶ γλύκαις,
ώχονοῦς χαροῦς καὶ νίκαις,
ώχονοῦς πρωτοχρονιάς
μὲ ἀνθισμένας λειψονταίς.

Οὐρρά καὶ τῆς Βασιλίσσης
τῆς χρυσῆς συναλλάξει
πανθήμος εὐγνωμοσύνη.

'Απ' ὅπου κι' ἐν ἐπέραστα, κακύμενε Φασούλη,
γι' αὐτοὺς τοὺς Γλουνενάζες σουμοῦ φώναζαν πολλοῖς,
Τώρα δὲν πέρνουν ὅπως πρὶν τοὺς ισχυρούς παγάνα,
οἱ Γλουνενάζες διλαέζαν
καὶ βροντώδες διλάέζαν
Νίκης τραχῆς πειστα.

Οὐρρά καὶ πάνων καὶ πασῶν
Πριγκήπων καὶ Πριγκηπισῶν,
ποὺ στὰ Παλάτια σήμερα δὲν κάθεται κακούμια
μὲ ἀνάπτευσιν νοικοκυρᾶς,

Μέ τούς θευρίους κτύπους των
ἀπέπλυναν τοὺς ρόπους τῶν
οἱ νέοι Γρεουναῖοι δέ.

Τόρχα γιὰ πάστρα λαχταροῦν,
καὶ μήτε θέλουν ν' ἀμεινοῦν
τὸν πλοῦ τους κηλίδες.

Τόρχα καὶ σὺ τοὺς ἐπαινεῖς
γιατὶ μητροῦσά σὲ συγγενεῖς
σὰν πρὶν δὲν κλίνουν γόνου.

"Αφοσάν κάθε συγγενῆ,
καὶ μᾶκα συγγένεια στενὴ^ν
θέλουν μὲ τὸ κανόνι.

Ζωῆς ἀνέδωσαν χυμὸν
καὶ νὺν στοῦ γένους τὸν δωμὸν
θειάς ἔστατο μέν.

Δάσμψεις τροπαίων ἔχθρων
καὶ δόμεσθι γύρω μου δομέον
καὶ μελισσώνων δόμεοι.

Δ·

Δῶρα καὶ εὐχαριστία ώστιν δρογχαῖς.

"Ἄργυρηνά καὶ ἀργυρονά
— μπάρι μπούι πολέμου κανονά —
καὶ ἀργὴ καλὸς μας χρόνος
νὰ σύσῃ κάθε πόνος.

"Αη Βασίλης μαχητή,
"Αη Βασίλης νικητή.
Μέσα σὲ φλόγες κολυμπᾷ,
κόβει μεγάλη πόνητα,
καὶ σὲ δυστόκαλαρ ἀκουμπᾷ
νὰ πῇ τὴν Ἀλφα-Βῆτα

Κάτσε νὰ φρ., κάτσε νὰ πιξ., κάτσε νὰ τραχυούδησε,
κάτσε νὰ πῆς τὶ γίνεται κι' "Ανατολὴ καὶ Δύσις.
"Εγώμ' ἔκεινος, ποδοχομαι σὲ τόσιας ταρχαῖς
μὲ δῶρα καὶ μ' εὐχαῖς.

"Εγώμ' ἔκεινος, ποῦ διετῶ πολεμικὴ ροκάνα
καὶ τὴν βού του κανονοῦ τὴν ἔχο γιὰ τακτοῦνα μου,
ἔγώμ' ἔκεινος, ποῦ δροῦν μ' ἀμικτήρων παιδιά,
καὶ τῆς φορέας τῶν τρανῶν τῆς γρύφω στὴν πατοῦνα μου.

"Εγώμ' ἔκεινος, ποῦ πετῶ
καὶ μᾶς στὸν Ναζαρέ,
ἔγώμ' ἔκεινος, ποῦ κυττῶ
νυκταρχιῶν πυρά.

"Έγώ δεσφέτροι τῆς στεργάσε, ἔγώ θαλασσούλι,
ἔγώ καὶ αὐτὴν ἀντίκρυσας τῶν Τούρκων τὴν Ἀρμάδα,
πονωὶ πολὺ χωρτατέοις καὶ παῖσι τὸν κρυπτούλη,
Ἀρμάδες δίχας πεισμάτα δὲν ἔχουν νοστράδα.

Εἰς τὸν Βασίλην γιαρίζω νέο Στέμμα λαζπερὸ
καὶ μᾶς στὴν Θεσσαλονίκη νὰ μᾶς κάνῃ καὶ χορό.

"Στὴν σεπτὴν Βασιλίσσα σας κάθε πόνο νὰ γλυκάνῃ
καὶ μᾶς στὴν Θεσσαλονίκη τὴν Πρωταρχοῦλα νὰ κάνῃ,
καὶ Μουρτῆδες καὶ Ραβδῖνοι νὰ φιλήσουν τὸ χέρι,
ποῦ καθένας πληγωμένος φιλοτόργων τὸ γεράριε.

Εἰς τοῦ Θρόνου τὸ διεσπάρι,
καύγημα σας καὶ καμάρι,
δάρνισις γιὰ νὰ κομηθῇ
καὶ κατάχυσος σπασί,
καὶ νὰ τοῦ φωνάζουν διοι:
καὶ στὴν Πόλι καὶ στὴν Πόλι.

Εἰς τοὺς Πρίγκηπας τοὺς ζλλους,
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
ἀπὸ τὸν Στρατὸ γιὰ δόρο
ἔνας ζήτω νικηφόρος.

"Σ' δλας τῆς Πριγκήπισας σας ἀπειράθιμας εὐχαῖς,
ὅπου μέσ' ἀπὸ τοῦ κόσμου ζεπετοῦνε τῆς ψυχαῖς.

Γεια χαρὰ καὶ στὸν Λευτέρη,
καὶ διὰ νὰ τὰ καταφέρῃ
μὲ τὸν Δάνειο χέρι χέρι.

Στέφανον επιτυχίας στὸν γεννάδη Στεφανῆ
καὶ διπλωματίας πρώτης μέσ' στὴ Λόντρα νὰ φωνῇ.
"Δλλον ἔνα καὶ στὸν Στρέτ, πούνας Πρόσδις μέσ' στὴ Βιέννη,
καὶ ἔχει λόγια μετρημένα.

"Ενα σπαθὶ καὶ στὸν Δηγχλῆ τοὺς κύκλους νὰ ταράξῃ
καὶ νέα σύνορα τρανὰ μὲ τοῦτο νὰ χαράξῃ.

Μὰ καὶ στὸν Εβαδίκτυλον πέντε μακροὺς δικτύους
καὶ ἔτοι γίνουν ἔνδεκα γιὰ φεστφόρους φίλους.

"Στὸν Παπᾶ καὶ στὸν Πολίτη καὶ στὴ μέλη τὰ λοιπά
νὰ προσέξουν στὴν Αγγλία μὴν τοὺς παῖσουν τὸν παπᾶ.

Πέντε στὸν Κορομῆλα σὰν σπαθὶ νὰ τὴν προτείνῃ
καὶ τὸν Νουρουσχγιάλν νὰ τὸν κάνῃ τελατίνι.

Εἰς τὸν Ρέπουλη ν' ἀλλάξῃ καὶ τὸν περὶ Κοινοτήτων
διέπωντας διτὸ κράτος δὲν θὰ μείνη καθόδις ήτον.

Εἰς τὸν Μιχαλακόπουλο τὸν Πατρίν νὰ κάνῃ
ἔνα σταθμό γεωργικὸ καὶ ἀπάνω στὸ Μπιάνι.

"Στὸν Διοιμῆδη γρήγορα ποδάρη νὰ πατήσῃ
καὶ ἀπόγημισσιν ἀδράν τὸν Τούρκων νὰ ζητήσῃ.

Τρόπαια τὸν Κουντουριώτα γιὰ τὸν Στρέτο τῶν Ναυτίκων,
καὶ στὸν Τούρκους τοὺς νυκταρχοὺς ἐνα σώβρακον πατερίκιο.

"Στὸν Τσιρμάκω, ποῦ σφριγή καὶ αὐτὸς ἀξιεπαίνως,
τὴν Ἀλφα-Βῆτα νὰ μᾶς σὲ δόρι στηριγμένος.

Φέρνω καὶ δράκαιας Κρητικαῖς
καὶ εὔλογον σουστανέλαις,
μᾶς καὶ γιὰ ράχις μερικαῖς
ραβδίξ καὶ μαναβέλαις.

"Στοὺς Μινίστρους τῆς Φραγκῆς νὰ σαλέψῃ τὸ μεσαλό τους,
καὶ ἐπισκέψεις κυριῶν εἰς τοὺς Τούρκους αἰγαλάθωτους.

Να καὶ Λευτερόδες κακπάναις,
καὶ σάκκοι, κουραμάναις,
καὶ εὐλογίαις τῶν προγόνων
γιὰ τὴν πλάστι τῶν συγγρόνων.